

ΑΧΙΛΛΕΙ ΠΑΡΑΣΧΩ,

Σ σήμεραν—τρία γοργὰ παρήλθον ἔκτοτ' ἔτη—
 ἀπεστερήθη ἡ πατρίς καὶ σὺ τὸν ἀδελφόν σου·
 ἐφ' ᾧ δειλὸν τὸ ὄμμα μου δάκρυ πικρὸν προσθέτει,
 ἐνοῦν μὲ τοὺς ἀδάμαντας αὐτὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου·
 ναί, δάκρυ' ἄτιν' ἀληθῶς δὲν ἔχυσε μεγάλη
 καρδία, ἥτις διὰ σέ κ' ἐκείνον ὅμως πάλλει.
 Καὶ ἐνταυτῷ τὸ στῆθός μου ἐπιχειρεῖ νὰ σ' εἴπῃ
 τὴν διὰ σέ ἀγάπην μου, λατρείαν..... ἔτι μᾶλλον.
 Συγγνώμην ἂν ἐκφράζεται κακῶς, διότ' ἡ λύπη
 κι' ὁ θάνατος ἐσπάραξαν αὐτό, καὶ ἔχον σάλον
 πολύν, καλῶς δὲν δύναται νὰ δείξῃ πόσῃν τρέφει
 πρὸς σέ ἀγάπην· πλὴν καθὼς τὸ ὄμμα διακρίνει
 τὸν ἥλιον κι' ἂν κρύπτωσιν αὐτὸν πυκνὰ τὰ νέφη,
 θὰ ἐννοήσῃς τὴν στοργήν, ἣν ὅμως δὲν ἀφήνει
 ὁ πόνος νὰ ἐκδηλωθῇ· καρδία σὺ μεγάλη
 καὶ ἔξοχος θὰ αἰσθανθῇς παλμούς κοινῆς καρδίας,
 ἥτις, μὰ τῶνομά σου πλὴν, οὐδέποτε ἔχει πάλλει
 παλμούς ἡδυπαθείας·
 ἣν δὲν ἐξήτμισε ποτὲ τινὸς γυναιίου ἔρως,
 ἀλλὰ εἰς τὸ μυχαίτατον αὐτῆς ὑπάρχει μέρος
 ἐν ὄνομα, — σὺ Ποιητά· ἥτις ἂν δὲν ἡσθάνθη

Σ. Δ. Π. Σ. Εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894 οἱ ἀναγνώσται τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**» ἐγνώρισαν τὸν τοσοῦτον ἀπόνως ἐν Παρισίοις τερματίσαντα τὴν ὥραιαν καὶ πλήρη ἀπείρων προσδοκιῶν ζωὴν αὐτοῦ νέον ποιητὴν **Περ. Μελέαγγρον**. Τὸ δημοσιευόμενον ἀνωτέρω ἀνέκδοτον ἔργον του, εἰς τὰς λαμπρὰς στροφὰς τοῦ ὁποίου μετὰ θαυμαστῆς γενναιοψυχίας προεҳάραξε τὸ ἀδικον τέλος τοῦ βίου του, ὅπερ ἐπέπρωτο ἡ ἰδία νεαρὰ χεὶρ του νὰ συμπληρώσῃ διὰ σκληροῦ καὶ ὀδυνηροῦ θανάτου, ἀποτελεῖ τοὺς τελευταίους ἤχους τοῦ κυκνείου ἡσματος τοῦ πολυτίμου νέου. Πρὶν ἢ ἀκόμη γνωρίσει τὸν πλάνον κόσμον, περὶ τὴν χαραυγὴν τῆς ζωῆς, πρὶν ἢ ψάλλῃ ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰσθηματικωτάτου ἡσματος του, ἀπδὼν περικαλλὲς καὶ καλλικέλαδος, ἐσίγησαν τὰ γλυκύτατα χεῖλη του καὶ παρῆλθε... ὡς διάττων ἀστὴρ, πένθος καὶ ἀπόγνωσιν κληροδοτῶν εἰς τὴν Μοῦσαν, στεναγμούς καὶ δάκρυα εἰς τοὺς γνωρίσαντας τὸν συμπαθεῖ εἰκοσαετῇ νεανίαν, ἀλησμόνητον πόνον εἰς τὰ γενναῖα στήθη ἀτυχεστάτου πατρὸς καὶ ἀγαπητῶν ἀδελφῶν....

ὁπόσον ἐναρμόνιος εἶν' ὁ παρμὸς ἐκείνης
 ἀλλὰ φυλάττει διὰ σέ καὶ μόνον ὅλα τ' ἄνθη·
 σύ· μαρνανθέντα ἀληθῶς ἐκ τῆς πολλῆς ὁδύνης
 δέχθητι ταῦτα ὡς ἀγνὴν διάχυσιν καρδίας,
 ἥτις λατρείαν διὰ σέ..... πολὺ, ὦ, τούτου μᾶλλον,
 τρέφει, καὶ δὲν ἐξέφρασε λόγους ποτὲ λατρείας
 εἰς γύναια οὐδ' εἰς τινα τῶν φαύλων πλὴν μεγάλων.

Τὸν ἀδελφόν σου κλαίεις σύ· διττῶς ἐγὼ μητέρα
 θρηνῶ, ἀλλὰ τὸ δάκρυ μου ποτὲ δὲν βλέπ' ἡμέρα·
 αἰετοπε θρηνῶ αὐτὴν εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκότη
 ὅτε ἡ πλάσις ἤρεμει, ὅτε τὸ πᾶν ὑπνώττει·
 κ' ἐνῶ ἀρχίζω δι' αὐτὴν τὸν θρῆνόν μου καὶ μόνον,
 τὸ δάκρυ μου δι' ἅπαντας καὶ διὰ πάντα ῥέει
 κ' εὐρίσκω ἀνακούφισιν εἰς τὸν πολὺν μου πόνον
 ὁπότεν ἡ καρδιά μου δι' ἄλλου πόνον κλαίῃ.
 Ἐσθῆσθησαν τῶν ὀφθαλμῶν εἰς δάκρυ αἱ ἀκτῖνες·
 κ' εἰς ταῦτα ἀνακούφισιν εὐρίσκω ἐν ὁδύναϊς.....
 ἀλλ' ἀνακούφισιν στιγμῆς, ὡς βάλαμον ἐνστάζει
 πολλαῖς δηλητηρίον εἰς τραῦμα στιγμιαίως,
 ἀλλ' ἐπεκτείνει τὴν πληγὴν καὶ δηλητηριάζει
 τὸ αἶμα ὅλον κ' εἰσχωρεῖ ἡ ἀλγηδὼν βαθείως.
 Ἦξεύρω ὅτι τὴν ζωὴν τὸ δάκρυ ὑποσκάπτει,
 ἀλλ' ὅπως χάριν τέρψεως στιγμῆς εἰς λαμπηδόνα
 προσέρχεται ἡ χυσαλὶς κ' εἰς φλόγα, ἥτις βλάπτει
 καὶ καίει ἐντελῶς αὐτὴν, κ' ἐγὼ ποσῶς ἀγῶνα
 δὲν καταβάλλω ἀπαθὲς τὸ βλέμμα μου νὰ μείνῃ...
 καὶ ἄλλως εἶν' ἀδύνατον τὸ ἀναβράζον στῆθος
 ἀναίσθητος νὰ γείνῃ
 ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος πρὸς πάντα πόνον λίθος.

Ναί, πάντας κλαίω ὡς ἐμέ· τὴν ἄδειαν πλὴν δός μου
 νὰ σ' εἴπ' ὅτι πλειότερον θρηνεῖ ὁ ὀφθαλμός μου
 ἅψ' οὐ εἰς τὴν ἀληθινὴν πατρίδα μετεκλήθη
 ὁ ἔνθεός σου ἀδελφὸς κ' εἰς τὸν Θεὸν τὸ πνεῦμα
 παρέδωκεν, ἡ μήτηρ σου ἅψ' οὐ ἀπεκοιμήθη
 τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον μ' ἐν τοῦ κυρίου νεύμα.
 Καὶ σέ θρηνῶ κ' ἐθρήνησα πλειότερον ἢ πάντας
 τοὺς εἰς αἰώνιον ζωὴν φιλτάτους μεταστάντας.
 Ὅσακις σ' ἐβλεπα ὡχρὸν καὶ καταβεβλημένον
 ὦ, ἥσθανόμην ἐμαυτὸν οἰκτρῶς συντετριμμένον,
 κ' εἰς δάκρυ' ἀνελύετο τὸ ὄμμα μου, διότι
 φόβος πολὺς τὸ στῆθός μου κατεῖχε μήπως σδήσης
 σύ, ἥλιος, κ' εἰς σκότη

πνευματικά τὸν Παρνασσὸν καὶ τὴν πατρίδ' ἀφήσης.
 Κ' ἐχύθησαν εἰς δάκρυα οἱ ὀφθαλμοί μου, ὅσα
 δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ποτὲ ἀνθρώπου γλῶσσα·
 τοσαῦτα, ὥστε ἐξ αὐτῶν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σου
 ἂν ἔχαστον παρέτεινε μίαν στιγμὴν καὶ μόνον,
 βλέποντες δὲν θὰ ἔπαυαν τὸ φῶς οἱ ὀφθαλμοί σου,
 θὰ ἔζης ἀναρίθμητον σειρὰν μακρῶν αἰώνων.
 Ἀλλὰ ὡς μὴ γνωρίζων με, ταῦτ' ἂν νομίσης λῆρον
 βλακός, εἰς δόξης ν' ἀναβῇ ἐπιποθοῦντος ὕψη
 διὰ ψευδῶν ποιητικῶν ἐκφράσεων, καὶ στεῖρον
 κρανίον ὅτ' εἶναι κενὸν ὀλοτελῶς νὰ γρύψῃ, —
 ταῦτ' ἂν νομίσης, γνώριζε! ποτέ μου ν' ἀποκτήσω
 τὴν δόξαν δὲν ἐπόθησα . . . ἀλλ' ὅχι, εἶμαι φίλος
 τῆς δόξης, μόνον ταύτης πλήν! τὸν κόσμον πρὶν ἀφήσω
 ν' ἀξιωθῶ εὐνοϊκοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὸ χεῖλος
 τὸ ἐμπνευσμένον λόγου σου. Φιλοδοξία ἦτον
 καὶ εἶναι μόνῃ μου αὐτῇ, ἥτις ἂν ἤδη γείνη,
 τὴν τόσῃ εὐτυχίᾳ μου ἀντὶ ἀνεκλαλήτων
 δὲν θ' ἀνταλάσσω τέρψεων . . . ἂν τί ποτε ἡδύνη
 καρδίαν, ἀπὸ λύσσαν

θανάτου ὄντων προσφιλῶν προώρως συντριβεῖσαν.
 Ἄν ἴσως ψεύδη λέγοντα μὲ ὑπολάβῃς ἤδη,
 πλην θὰ ἐπείθεσο εὐθύς, ἐὰν μὲ εἶχες ἴδῃ,
 τοῦ ἀδελφοῦ σου τὸν νεκρὸν ἔν' ἀσπασθῶ, λαθραίως
 τὴν νύκτα εἰσερχόμενον· ἐπάνω εἰς τὸν κρῦον
 ἐκείνου τάφον κλίνοντα καὶ πάσχοντα βαρέως·
 πρὸ τοῦ «Ἀλφρέδου» κύπτοντα ὕγρου ἐκ τῶν δακρύων·
 τὰ ἔχνη τῶν βημάτων σου φορὰς ἂν μάθης πόσας
 ἀκολουθήσας ἔκυψα καὶ ἑξαλλος ἡσπάσθην,
 καὶ διὰ μίαν τρίχα σου ὅτ' ἡδυνάμην δώσας
 ὅποσον ὡς ἀνόητος, παράφρων ἐχλευάσθην!
 Ἀσκόπως μάλιστα προχθές ἐβάδιζα ὡς πλάνης
 μετὰ βραδέως βήματος, μετὰ προσώπου σύννου,
 ὅτ' αἶφνης σὲ ἀπήντησα· ὠχρότερος μ' ἐφάνης,
 ὠχρότερος τοῦ κρίνου . . .

Αἶ καὶ νὰ ἦτο δυνατόν, σταγὸνα πρὸς σταγὸνα
 νὰ ἔρρεε τὸ αἷμά μου ἐξ ὀλοκλήρου ὅλον
 κ' εἰς σέ νὰ μετεδίδοτο, εἰ δυνατόν, αἰῶνα
 νὰ ζήσης καὶ νὰ μὴ κλεισθῇ ποτὲ τ' ἀκτινοβόλον
 καὶ κόσμων ἄλλων ὄμμα σου· ὦ, πόσον ὑπερχαίρων
 καὶ πρόθυμος θὰ ἔπραττα αὐτό . . . Ἀλλὰ τί εἶπον;
 Ὅποία τόλμη! Τὸ κοινὸν τὸ αἷμά μου προσφέρων
 ἐπόθησα νὰ μολυνθῇς μὲ τῶν κοινῶν τὸν ῥύπον

σύ, ὑψιπέτης ἀετός, ἔμπρὸς ἡμῶν τῶν ἄλλων
στρουθίων· — ὑψηλὴ τῆς
πλάτανος, ὑπερήφανος, καὶ μέγα δένδρον θάλλον
ἐνώπιον χλόης μικρᾶς· — λαμπρότατος κομήτης
ἐμπρὸς κοινῶν καὶ ἀφεγγῶν κι' ἀσῆμων ἀστριδίων· —
ἀστερογείτων Ὀλυμπος ἐνώπιον λοφίσκων· —
καὶ καταρράκτης ἔμπροσθεν ρυάκων παροδίων, —
καὶ Ἀχιλλεὺς πρὸ Θεραϊτῶν, — καὶ Σὺ πρὸ στιχουργίσκων!

Θαυμάζω, ναί, τὸν Ῥαγκαβῆν, τὴν ζῶσαν ἁρμονίαν,
τὸν καλλιτέχνην ποιητὴν καὶ τῶν σοφῶν τὸν πρῶτον·
πολλάκις μοῦ κατηύφρανε τὴν πάσχουσαν καρδίαν
τὸ ἄσμα τὸ πολεμικόν, τὸ ἄσμα τῶν ἐρώτων,
τοῦ κερκυραίου μαχητοῦ καὶ αἰοδοῦ συγχρόνως,
καὶ ἀγαπῶ κι' αὐτόν. Ἀλλὰ ἐν ὄνομα βαθέως
ὑπάρχ' εἰς τὴν καρδίαν μου κεχαραγμένον· μόνος
σύ, Ποιητά, καὶ θὰ σθεσθῇς ἐκ ταύτης τελευταῖος·
μάλιστα πρῶτον ἢ ψυχὴ τὸ σῶμά μου θ' ἀφήσῃ
καὶ τ' ὄνομά σου ἔπειτα ἀπὸ αὐτῆς θὰ σβήσῃ.

Καὶ ἀπεφάσισα προχθὲς ὅτε σὲ εἶδα τέλος
νὰ σ' εἶπω ὅ,τι ἔκρυπτα βαθέως εἰς τὰ στήθη
τόσον καιρόν. . . συγχώρησον ἂν δὲν ἀκούσης μέλος·
συγχώρησον τὴν τόλμην μου αὐτὴν τὴν ἀσυνήθη. . .
Ἀποτολμῶ λοιπὸν κ' εἰς σὲ νὰ εἶπω, νὰ ὁμώσω
ὅ,τι κατόπιν σκέψεως τεσσάρων χρόνων ἤδη
νὰ πράξω ἀπεφάσισα, κ' εἰς χεῖράς σου νὰ δώσω
τὸν ὄρκον, τὴν λατρείαν μου τὸ ὄμμα σου νὰ ἴδῃ.
Μὰ τὸν πατέρα τὸν κοινόν, εἰς ὃν ἀγνώως πιστεύω·
μὰ τῆς διττῆς μητρὸς ἐμοῦ τὴν μνήμην ἣν λατρεύω·
μὰ τὴν γλυκεῖάν σου μορφήν, τὸ ἔξοχόν σου ἦθος,
τὴν εὐγενῆ καρδίαν σου, τὰ ἐμπνευσμένα χεῖλη,
τὸ ἄσπιλόν σου ὄνομα· καὶ ἔτι μὰ τὸ στήθος
τὸ κατεσπαραγμένον μου αὐτό! δὲν θ' ἀνατεῖλῃ
ἡμέρα, ὅτ' ἐγὼ θὰ ζῶ χωρὶς σὺ νὰ ὑπάρχῃς!
Ἄν δὲν κοπῇ, ὡς εὐχομαι κ' ἐλπίζω, τῆς ζωῆς μου
τὸ νῆμα πρότερον πολὺ, ἀλλὰ σοῦ, ὅστις ἄρχεις
τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας μου, τὸ τέρμα ὑπ' αὐτῆς μου
δὲν θὰ βραδύνῃ τῆς χειρὸς νὰ ἔλθῃ ἀδιστακτικῶς,
στιγμὴν δὲν θὰ βραδύνῃ,
νὰ παύσῃ ἡ καρδία μου βιαίως καὶ ἀτάκτως
νὰ πάλλεται, καὶ ἐνταυτῷ νὰ παύσῃ κ' ἡ ὁδὸν.

Πιστεύω ὄντως εἰς Θεόν, ζῶν πειστεύω ἄλλην,

καὶ ὅτι μετὰ θάνατον αὐλαίαν φωτοβόλον
 θ' ἀνοίξῃ νὰ δεχθῇ ἡμᾶς εἰς πατρικὴν ἀγκάλην,
 ὁ μετὰ πάντας ἔσχατος, ὁ γεννηθεὶς πρὸ ὅλων·
 ὁ νοῦς μου ἀνταπόδοσιν εἰλικρινῶς πιστεύει,
 πλὴν ἴσα-ἴσα δι' αὐτὸ οὐδέποτε ἀνέβῃ
 ἐπὶ τὰ χεῖλη μου ἁρά, ἢ βλάσφημος ἰδέα,
 ὅτι ὁ κόσμος ὁ ἐκεῖ εἶν' ἄδικος ὡς οὗτος
 καὶ ὅσα ἐδῶ, κ' ἐν τῇ ζωῇ θὰ πάσχωμεν τῇ νέᾳ
 καὶ ὅτι παρὰ τῷ Θεῷ βασάνων εἶναι πλοῦτος.
 Οὐδὲ πιστεύω καὶ ἐκεῖ νὰ εὕρω τυραννίδα,
 ἥτις διότι τὴν ζωὴν καιρὸν ὀλίγον ἔτι
 συνέταμέ τις ἐξ ἡμῶν, αὐτῷ τινα ἐλπίδα
 δὲν ἐπιτρέπει, κ' εἴμαρται ἐπὶ αἰώνων ἔτη
 ἐκεῖ ἀπείρων ἅπαντα νὰ πάσχη, ὅσα μόνον
 ὁ νοῦς νὰ εὕρ' εἶν' ἄξιος καὶ νὰ ἐπινοήσῃ
 τοῦ Σατανᾶ. Οὐδὲ ποτὲ ἐπίστευσ' ἀλγηδόνων
 ὅτι θὰ λάβῃ τις πληθὺν μὲ ταύτας ν' ἀποτίσῃ
 ἐάν τι διαπράξῃ,
 ὅπερ ἀφεύκτως ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ὡς ἡ μοῖρα
 ἔχ' εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς παντὸς ἡμῶν χαράξῃ
 μὲ γράμματ' ἀνεξίτηλα, μ' εὐσταθεστάτην χεῖρα

Παιδίον ἴσως εἴπωσι τινές· μωρός, παράφρων·
 τῶντι . . . ἀλλ' ἀπῆντησαν αὐτοὶ πολλὰ παιδιά,
 ἅτινα τὴν χωρίζουσιν τὸν ἄλλον κόσμον τάφρον
 ἢν ὑπερβῶς ἠθέλησαν, καὶ ὅχι ἐν βαρεῖα
 θλίψει στιγμῆς καὶ ἄσκεπτα, ἀλλὰ μετὰ τεσσάρων
 σκέψιν ἐτῶν καὶ μηδαμῶς ἐκ πάθους ἢ ἐρώτων
 κινούμενα; . . . Ἀφώτιστος ἀπὸ τοῦ νοῦ τὸν φάρον
 φαίνεται δικαιοτάτα αὐτοῖς ὁ ὄνειρώττων
 ὡς μόνην δόξαν καὶ τιμὴν καὶ λήθην ἀλγηδόνων
 εἶν' ἀπὸ στόμα ποιητοῦ ἐξόχου λόγον μόνον.

Ἄλλ' εἶπα πλέον ἄρκετά. Συγγνώμην ἤδη δός μου,
 ἂν φορτικός σοι ἔγεια μὲ φλυαρίαν τόσην·
 θὰ ἦμ' εὐδαιμονέστατος ἐγὼ παντὸς τοῦ κόσμου,
 ἔστω μὲ περιφρόνησιν, ἐὰν ἱλαρυνθῶσιν
 ἐπὶ αὐτῶν τὰ χεῖλη σου τῶν πεζολόγων στίχων,
 οἵτινες ὅσον καὶ πεζοὶ ἂν ᾔηται, ὅμως εἶναι
 ἐκδήλωσις αἰσθημάτων καὶ πόνων ἐνδομύχων . . .
 καὶ σὺ οὐχὶ τὴν ἔκφρασιν, τὴν πρόθεσίν μου κρῖνε.

ὦ, ἡ κλυδωνισθεῖσά μου ἡ κεφαλὴ νὰ κλίνη
ἄφες ἐπὶ τοῦ στήθους σου· πρὸ τῶν ποδῶν σου μᾶλλον,
εἰς οὓς αὐτὴ μου ἡ ψυχὴ ἐπόθησα νὰ μείνῃ,
εἰς οὓς αὐτὸ τὸ στήθός μου νὰ παύσῃ ἀναπάλλον!

8 Φεβρουαρίου 1889

† ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

Κέρκυρα 23 Ἰουλίου 1895

Ἀξιότιμε Κύριε Ἀρσένε,

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ πολύτιμο χάρισμα τῆς **Ποικίλης Στοᾶς** τοῦ 1895 καὶ εὐγνωμονῶ κατάκαρδα καὶ γιὰ τὸ εὐγενικὸ σας γράμμα, ποῦ λίγο κατόπι τὸ ἀκολούθησε.

Εἶστε ἀρκετὰ γνωστὸς εἰς τὸ φιλολογικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὲν εἶναι πρώτη φορὰ ποῦ λαβαίνετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ προβοδῆσετε τὸ ἀξιόλογον ἡμερολόγιό Σας, ὥστε δὲν εἶχετε καμμίαν ἀνάγκη ἀπὸ συστατικὸν γράμμα.

Ἐσυχινήθηκα πολὺ διαβάζοντας στὸ πλούσιο βιβλίον Σας τοὺς στίχους τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ πολυστέναχτου Κρυστάλλου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εὐκολὰ κάνεις προμαντεύει πόσο αὐτὸς ἤθελε πλουτίσῃ μίαν μέραν τὸ φτωχὸν Παρνασσὸν μας, ἂν δὲ μᾶς τὸν ἄρπαξες τόσο γλίσγορα ὁ χάρος. Σᾶς ἐσωκλείω ἓνα του γράμμα, ποῦ μοῦ εἶχε στείλῃ, ἀφ' οὗ ἐδέχτηκε ἀπὸ ἐμὲ ἓν ἀντίτυπον τῶν Ποιητικῶν μου ἔργων. Πιστεύω ὅτι καὶ σ' αὐτὸ φαίνεται ἡ ποιητικὴ του φαντασία καὶ ἡ καλὴ του ψυχὴ, ὥστε ἡμπορεῖ νὰ στολίσῃ τὴν **Ποικίλῃ Στοᾷ** τοῦ 96, κάλλιον ἀπὸ κάθε μου ἔργο.

Τὸ ποιητικὸν μου χαρτοφυλάκι εἶναι σχεδὸν ἄδειον καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω διὰ τὸ 96 τοῦ λαμπροῦ Σας ἔργου παρὰ δύο σονέτα.

Σᾶς σφίγγω φιλικὰ τὸ χεῖρ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΠΑΤΡΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τὸ βράδν βράδν ἀπὸ βουνήσια μέρη
Κουρασμένος ὁ Ἀδὰμ γυρνοῦσε ἀγάλλι,
Καὶ τήρας θλιβερὰ τὸ πρῶτον ἀστέρι,
Ποῦ ἀντίκρου του καθάριον εἶχε προδόλην.

Γιατὶ τὸ μάτι ἀργοῦσε ἀλλοῦ νὰ φέρῃ;
Τῶν ἀγγέλων θυμήθηκε τὰ κάλλη,
Κ' ἔλεε, ξυπνῶντας τοῦ βραδυοῦ τ' ἀέρι:
—Πότε θὰ ἰδῶ τὴ θεία τους λάμψην πάλι;—

Μόν' ὅλα τὰ βαθειὰ τῆς πίκρας ἴχνη
Σβυῶνται μέσα του ξάφνου, ὥς κατεβαίνει.
Μία ματιὰ, μία μονάχην ὁμπρὸς του ρίχνει,